

Milí farníci a vy, kdo navštěvujete kostel sv. Jakuba!

Věřím, že období prázdnin bylo nejen časem, kdy jsme si mohli odpočinout a objevovat krásy našeho světa (i když letos většinou blíže, než si mnozí v minulých létech zvykli), ale že přineslo i nové impulsy na naši cestu víry. Nyní opět vstupujeme do všedních dní, kdy se bude opakovat mnoho pravidelných povinností, ale které zároveň budou poznamenány větší nejistotou, než tomu bylo v nedávné době. Ano, pořád je téma COVID-19 v centru pozornosti, u mnohých už pochopitelně budí otrávenost nebo apatii, ale ať chceme či nechceme, stále se nás dotýká, mnohdy více, než bychom si přáli, například i tehdy, když jdeme na nedělní bohoslužbu.

K čemu nás tyto nepříjemnosti a těžkosti mohou vést? Jsem přesvědčen, že mimo jiné k připomenutí některých pravd života i naší víry, na které jsme v pohodové době uplynulých let poněkud zapomněli:

- spousta skutečností a možností, které jsme považovali za samozřejmost, jsou velkými dary, za které máme být vděční;
- přes všechn rozvoj techniky nejsme pány světa a jsou chvíle, kdy to bolestně zakoušíme;
- život přináší různá omezení, nejen taková, která máme překonávat, ale i ta, s kterými se musíme smířit.

A věřím, že právě ve světle těchto omezení můžeme s novou silou objevit, jakým obrovským darem je, že Bůh v Kristu přijal omezenost naší lidské existence, že skutečně prožil lidský život s jeho krásou i bolestí!

Protože jsem v jakubské farnosti již rok (jehož průběh bych ani ve snu neočekával), chci především poděkovat za všechno přijetí, podporu a pomoc! Nebudu zastírat, že to pro mě po dlouhém působení v armádě a krásném zázemí ve farnosti Starý Lískovec byla obrovská změna, kterou jsem vnitřně dlouho zpracovával a ne vždy se mi to dařilo. Nyní mohu už upřímně říci, že (i když bydlení přímo v centru Brna se asi nikdy nestane mým vytouženým snem), že jsem s vámi u sv. Jakuba rád a že se těším na setkávání při bohoslužbách i mimo ně! Díky!

Jan Pacner, farář

Je život skutečnost

Je život skutečnost
nebo hra
je život pravda
nebo lež
je život jistota
nebo tápání
je život oběť
nebo dar
je život jitřenka
nebo noc protkaná
stínem bolesti
život je láska
nic jiného než láska
proto žij

(Marie Veselá)

Výstava Diktatura versus naděje v našem kostele

Po Římě a dalších italských městech se v Brně v našem kostele sv. Jakuba představí výstava Diktatura versus naděje. Zachycuje období perzekuce katolické církve v Československu v letech 1948–1989, ale postihuje i širší souvislosti.

„Autorský tým ji profiloval také jako podnět k zamyšlení nad úlohou duchovních tradic v životě národa. Takto byla představena na Papežské univerzitě Svatého Kříže v Římě,“ říká kurátorka Vladimíra Vaníčková. Na přípravě se spojily Archiv Kanceláře prezidenta republiky a Ústav pro studium totalitních režimů.

Komunistický režim po roce 1948 plánovitě likvidoval demokratické občanské svobody a práva, včetně svobody svědomí. Katolickou církev považoval za ideového protivníka, takže proti ní

vystupoval zvláště důrazně: bylo třeba ji zneškodnit nebo alespoň dokonale hlídat. Komunisté záhy zjistili, že podřídit si mužské a ženské řády nedokážou, a proto je začali systematicky ničit. Ideologická nenávisť k věřícím poznamenala osudy jednotlivců, rodin i řeholních společenství.

Výstava Diktatura versus naděje bude k prohlédnutí ve dnech **18. září až 8. října 2020** denně od 9.00 do 18.00 hodin, v neděli od 13.00 do 18.00 hod. Na neděli **4. října 2020** od 16.00 hodin se chystá komentovaná prohlídka.

Vernisáž výstavy proběhne 17. září 2020 v 16.00 hod. v kostele. Srdečně zveme!

Více informací naleznete na:
<https://www.biskupstvi.cz/>
2020-08-11-diktatura-vs-nadeje

Liturgické postoje při slavení eucharistie

Milí přátelé, bratři a sestry, všichni jsme asi zjistili, že v brněnských kostelích je praxe liturgických postojů během mše velmi odlišná a nejednotná, lidově řečeno: „každá ves jiný pes“. Můžeme v tom vidět náboženskou pestrost, ale také můžeme být znejistěni, protože nevíme, kdy máme stát, kdy máme klečet nebo sedět.

Tato nejistota nás vede k otázce, jak je to správné a jaké změny můžeme očekávat v kostele u sv. Jakuba. Osobně vítám tuto iniciativu o sjednocení postojů při mši, ale současně si uvědomuji, že některé změny nemusí být dostatečně vysvětleny a lze mít i odlišný názor.

Chtěl bych se proto s vámi podělit o několik obecných principů a tzv. „semafor“, tj. přesný popis toho, kdy se stojí, sedí nebo klečí by mohl být k dispozici v kostele, aby se každý s ním seznámil a měl jej k dispozici v průběhu bohoslužby.

Všichni jsme mnohokrát slyšeli, že liturgie se mají věřící aktivně účastnit, což neznamená jen zaujímat správné postoje a gesta, odpovídat na výzvy kněze, pronášet modlitby a zpívat, ale skrze tuto činnost se setkat s Kristem, které vrcholí v přijímání.

Liturgické postoje jsou vnějším výrazem našeho společného slavení eucharistie i jejího prožívání, toto společné konání při bohoslužbě je velmi důležité.

Správné postoje nás vedou k hlubšímu prožívání slaveného Tajemství, liturgické postoje nejsou samoúčelné, není to pohybové cvičení nebo výmysly duchovního správce, ale je to liturgie vepsaná do lidského těla. Zaujímací je skrze své chápání, prožívání a souznění s liturgií, nejedná se o pouhou normu, kterou je třeba dodržovat.

Co se tedy změní oproti stávající praxi? První změnou je vnímání významu jednotlivých postojů a uvědomění si, že v liturgických postojích máme „následovat“ předsedajícího, tedy kněze, který slouží mši. Tato jednota vnější, má být výrazem společného prožívání a slavení, tedy jednoty s Kristem a se shromážděnými věřícími, s jednotlivými členy naší farnosti.

Ve mši máme čtyři významné modlitby (orace), které pronáší kněz, a je logické, že zaujímací stejné postoje.

První z nich je vstupní modlitba, dalšími jsou modlitba nad dary, eucharistická modlitba a modlitba po přijímání. Když stojíme při vstupní modlitbě, tak stojíme i při ostatních.

Liturgie upřednostňuje stání, jako postoj společné modlitby a úcty, klečení je postojem osobní modlitby a adorace, proto je stání nejčastější liturgický postoj při mši.

Liturgické postoje jsou ovlivněny našim osobním prožíváním, vyjadřují naše smýšlení a jsou určeny naší situací a dalšími okolnostmi, které dovolují a mnohdy i vyžadují změny.

Pro pokročilý věk nebo zdravotní stav není možné stát delší dobu a proto si sednou, i když ostatní stojí.

Rodiče během mše reagují na „neposednost“ svých ratolestí, se kterými přicházejí do kostela a k uklidnění jistě přispěje několik kroků s dítětem v boční lodi kostela.

Domnívám se, že eucharistie je svátostí Vzkříšeného Pána a jednoty církve, společné postoje vyjadřují naši víru ve vzkříšení, naši jednotu a nás vychovávají.

P. Pavel Kopeček

PULS slaví třetí narozeniny

Koncem září fond PULS slaví své třetí narozeniny. Při této příležitosti bych se rád podělil o radostnou skutečnost, že již zhruba každý desátý návštěvník nedělních bohoslužeb v naší diecézi je také donátorem. Zároveň bych chtěl poděkovat za veškerou Vaši podporu. Dary donátorů v loňském roce přesáhly deset miliónů korun.

Mám také radost z toho, že během koronavirové pandemie jste PULSu zachovali přízeň a že i navzdory nepříznivým okolnostem se naše velká rodina malých dárců nadále rozrůstala.

Věřím, že brzo přivítáme šestitisícího donátora.

Donátorství je totiž výraznou pomocí pro farnost, protože dary donátorů pomáhají snížit příspěvek (cca 40 Kč měsíčně za dospělého farníka), kterým se farností podílí na zajištění mezd kněží v naší diecézi.

V některých farnostech dary donátorů dokonce tento podíl již zcela pokrývají.

Od letošního roku již nebude vyhlášována sbírka na účely PULSu.

Využijme této příležitosti k tomu, abychom se naučili darovat i jinou formou (např. převodním příkazem, inkasem – SI-PO). Nejedná se jen o změnu technickou, ale o změnu zažitých zvyklostí.

Zkusme udělat krok od „příležitostného darování na nějaký účel“ k rozhodnutí pro „spravedlivý dar“. A to vyžaduje změnu našeho smýšlení.

A právě k této změně smýšlení vás chci pozvat. Věřím, že se to postupně bude dařit a osvojíme si dárcovskou mentalitu, se kterou se setkáváme u křesťanů v jiných evropských zemích.

*Mgr. Pavel Kafka
správce fondu PULS
(BB)*

Úmysly apoštolátu modlitby na měsíc ZÁŘÍ 2020

Všeobecný úmysl:

Úcta ke zdrojům planety.

Modleme se, aby zdroje naší planety nebyly drancovány, ale sdíleny spravedlivě a ohleduplně.

Národní úmysl:

Za nezávislost veřejnoprávních médií – ať pod ochranou sv. Václava politici hájí pravdu, spravedlnost a dobro všech.

Připravujeme v říjnu:

RODINY RODINÁM –

neděle, 11. 10. v 15.30 – fara, sál

Tentokrát nám dva mladé manželské páry z Blanska představí principy práce s předškolními a školními dětmi Katecheze Dobrého pastýře a Pedagogiku vazeb. Obojí témata se týkají dětí a jejich vedení. Srdečně zveme!
Za organizaci Helena M.

POUŤ OD JAKUBA K JAKUBOVI –

sobota, 17. 10.

Program připravil otec Václav, blokuje si termín. Je to ta pouť, která měla být v červnu a kvůli koronaviru se nekonala. Podrobnosti budou v říjnovém zpravodaji, plakátku a ohláškách.
Jáhen Josef

MISIJNÍ NEDĚLE – 18. 10.

Připravujeme akci „Misijní koláč“ na podporu misíí v chudých zemích. Budeme rádi, když přispějete jakoukoliv pomocí: pečení koláčů, buchet, bábovek a následný prodej v předsíni kostela.
Jana Husková

VÝZVA

Milí farníci!

Farnost svatého Jakuba vyhlašuje konkurz do funkce průvodce v našem kostele.

Předpoklad je fyzická a psychická zdatnost, alespoň středoškolské vzdělání nebo studium na střední škole, mravní bezúhonnost, zájem o historii, vztah ke kostele sv. Jakuba a nadšení k nové evangelizaci tímto způsobem.

Přihlášky se strukturovaným životopisem pošlete na adresu: brno-jakub@dieceze.cz. Vhodné i pro studenty jako brigáda!

Úklid v kostele sv. Jakuba

Sobota po prvním pátku v měsíci v 9.00 a v ostatní pátky v 19.45.

Na žádost našich farníků, kteří by rádi vypomohli s úklidem, uvádíme rozdělení úklidových služeb, vždy na příslušný měsíc:

Úklid v kostele v měsíci září a říjnu:

sobota	5. 9. ... rodiče Josef Můčka
pátek	11. 9. ... neokatechumenát Jiří Novák
pátek	18. 9. ... slovenská mládež Lukáš Petras
pátek	25. 9. ... mládež Vít Haičman
sobota	3. 10. ... rodiče Josef Můčka

Ohlédnutí za „Střelákem“

Dne 13. srpna jsme se rozloučili s lidmi, se kterými jsme strávili, troufám si to říci, nejtěžší ale i nejradostnější dny v historii brněnské Charity. Bylo to 120 dní života, více než 90 lidských příběhů, tým 18 pracovníků, 40 dobrovolníků, stovky roušek, tisíce rozhovorů, nová šance na bezpečí...

„Střelák“ je areál bývalé střelnice v Brně-Pisárkách u Anthroposu. Od dubna tam Charita provozovala stanové městečko – nonstop centrum pro lidi bez domova.

Začátky nebyly vůbec jednoduché. Jistě si všichni vybavují dobu, kdy jsme se báli přiblížit i k našim blízkým, protože z dennodenních zpráv vyplývalo, že ten kdo se nakazí, zemře. A klienti sociálních a zdravotních služeb byli nejohroženější rizikovou skupinou.

Hned v počátku pandemie jsme se začali scházet s představiteli některých neziskovek a občanských aktivit, nazvali jsme se „Akční skupina sociálních a zdravotních služeb a dobrovolníků“. Jednou z vydefinovaných ohrožených cílových skupin byli lidé bez domova. Uvědomovali jsme si, že pokud se v této skupině rozšíří nákaza, bude se šířit lavinovitě v celém Brně. Bylo potřeba přijít s okamžitým řešením situace.

Jedním z nápadů bylo zřídit stanové městečko pro lidi bez domova, kde bychom jim zajistili celodenní stravu, hygienu, nocleh, i trávení volného času. S touto aktivitou bylo osloveno vedení Města Brna, a „projekt“ se začal realizovat. Při jednáních se automaticky předpokládalo, že provozovatelem centra bude Charita. Musím přiznat, že jsem se té myšlence docela dlouho bránil. V bezesných nocích jsem přemítal, kde seženeme dalších 12 pracov-

níků na zajištění provozu, když máme problémy pokrýt stávající služby, odkud vzít dobrovolníky, protože do práce s cílovou skupinou lidí bez domova se jich moc nehlásí. Jak pracovníky i dobrovolníky ochránit před nákazou? A dostaneme tam ty klienty a udržíme je tam? Zvládneme jejich agresivitu pramenící často ze strachu a neinformovanosti? A měl jsem velký strach si vzít na svědomí a na zodpovědnost, když nám třeba začnou lidé ve stanech umírat, protože nemocnice je nepřijmou. Říkal jsem si, že tyto služby přece musí zajišťovat stát, kraj, město, nebo to musí převzít krizové řízení, armáda, policie, hasiči, toto si na zodpovědnost nemůže vzít neziskovka. Bylo to tehdy těžké dilema, které bylo potřeba rychle vyřešit.

Pak za mnou přišli naši pracovníci z oddělení služeb pro osoby v krizi a řekli: „Jdeme do toho, to zvládneme, musíme těm lidem pomoci.“ A během několika dnů naši lidé doslova „vydupalí“ ze země stanové městečko pro ubytování 50ti osob. Moc děkuji pracovníkům Magistrátu města Brna, jejich součinnost, zajištění veškeré logistiky centra bylo skutečně příkladné.

Rád bych také zmínil vstřícný postoj a podporu jak náměstka Roberta Kernidla tak i paní primátorky Markéty Vaňkové, která se mnoha jednání osobně účastnila a byla přítomna i při otevření centra. Důležitá byla také jejich podpora při financování centra, a následně při umísťování některých klientů do městských bytů a rozšíření našich dalších služeb.

Ale musím uznat, že Střelák nás hodně naučil. Rychlému rozhodování v krizi a pod tlakem, spolupráci s různými neziskovými i občanskými a dobrovolnými

Diecézní charita Brno – Střelák

aktivitami, spolupráci s politiky, poznali jsme ochotné pracovníky, kteří se nebáli jít do rizika. Poznali jsme také, že sociální práce s lidmi bez domova „v přírodě“ je jiná, působí příznivě nejen na pracovníky, ale i na psychiku klientů. A ještě spoustu dalších pozitiv a přínosů.

Bylo pro mě až dojemné, když vám lidé, o kterých víte, že strávili několik let v kriminále, děkují se slzami v očích, že jim Charita dala druhou šanci, že těch několik měsíců ve stanu v přírodě jim stačilo k tomu, aby si uvědomili, co je v životě důležité. Pan Jaroslav, se kterým jsem se v posledních několika měsících při návštěvě Střeláku potkával, mi radostně třásl rukou a chlubil se, že už 4 dny bydlí v novém bytě.

Osvědčuje se jedna stará zkušenost, že člověkem bez domova se může ze dne na den stát každý. Stačí malinký virus a jste bez práce, bez bydlení, bojujete o holý život.

A kdyby Střelák pomohl jen těmto pár lidem postavit se na vlastní nohy, pak to stálo za to.

Oldřich Haičman
ředitel Diecézní charity Brno

To nenaplánuješ, to nevymyslíš...

V této rubrice si sdělujeme události, v kterých jsme pocítili dotek Boha, Jeho živou přítomnost. Chci se s vámi podělit o svůj zážitek. Pracuji na biskupství v oddělení správy budov. Před otevřením zrekonstruovaných zahrad pro veřejnost na Petrově 1 jsem vyměňoval staré zámkové vložky ve dveřích, bylo jich 10. Také jsem zkoušel funkčnost dálkového ovladače pojezdné brány. Po výměně s plnými rukama starých zámkových vložek a klíčů jsem se vrátil do kanceláře a začal hledat ovladač, který mě zmizel. Tak se znovu vracím zpět do zahrady, jestli jej někde neobjevím. Při pomyslení, že ho nemám, mně moc dobře nebylo... Procházím těmi místy a najednou mě oslovila mladá rodinka s dítětem. „Pane, nemáte něco společného s touto zahradou?“ „Ano, mám,“ odpověděl jsem. Pán mi podával můj hledaný ovladač se slovy: „Nevíte, komu to patří?“ Radostně jsem odpověděl: „Vím, patří mně, mockrát vám děkuji, máte body do nebe.“ Poděkoval jsem Pánu Bohu, že jsou na světě milí a slušní lidé a že se takto stará o mé záležitosti.

Josef M.

Jakubský tábor 2020

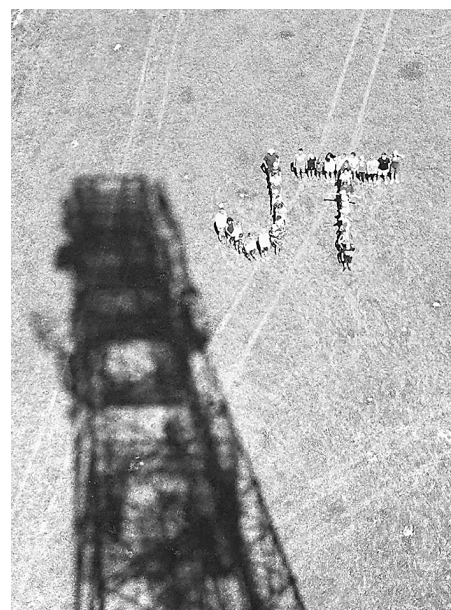
Letos se stejně jako každý rok konal ve farnosti svatého Jakuba letní tábor.

Probíhal od 2. 8. do 15. 8. v tábořišti skautů v Rybníce u České Třebové. Letošním tématem se stalo studium v Bradavické škole čar a kouzel. Táborníci museli krom běžných studijních povinností najít chybu v příběhu Harryho Pottera, kvůli které lord Voldemort přežil. Získané body u jednotlivých her koleji pomohly vyhrát školní pohár.

Tématem celodenního výletu byla návštěva Prasínek, na jejíž cestě nás provázela dvojčata Fred a George. Jeho cílem byla rozhledna na Kozlovském kopci. Statečnější z táborníků se později odpojili a pokračovali dále v cestě. Pak nocovali pod širým nebem a do tábořiště se vrátili až další den po návštěvě Svitav.

V pátek se táborníci utkali v boji s lordem Voldemortem. Při večerním zakončení u ohně s hrami a kytarou nás navštívili profesoři Bradavické školy, kteří vyhlásili vítěze školního poháru.

Každý si z tábora odnesl diplomu, nějakou tu drobnost a spoustu vzpomínek.

Jakubský tábor 2020

Velké díky patří každému, kdo se podílel na chodu tábora, anebo na spoluvytváření skvělé atmosféry.

Mája K.

Z kalendáře: září 2020

Datum	Hodina	Co nás čeká	Místo
Pá	4. 9.	20–21.30	Nikodémova noc.....kostel
Ne	6. 9.	23. neděle v mezidobí	
		9.30	Při mši sv. žehnání školákůmkostel
Út	8. 9.	Svátek Narození P. Marie	
So	12. 9.	11.00	Slavnostní požehnání kostela bl. Marie Restituty – biskup Pavel Konzbul Brno-Lesná
Ne	13. 9.	24. neděle v mezidobí	
Po	14. 9.	Svátek povýšení svatého kříže	
Út	15. 9.	Památka P. Marie Bolestné	
		19.00	Slavnostní slovenská bohoslužba – oslava patronky Slovenska.....kostel
Čt	17. 9.	16.00	Vernisáž výstavy Diktatura versus nadějekostel
Ne	20. 9.	25. neděle v mezidobí	
Po	21. 9.	Svátek sv. Matouše, apoštola a evangelisty	
Ne	27. 9.	26. neděle v mezidobí	
Po	28. 9.	Slavnost sv. Václava, mučedníka, hlavního patrona českého národa – doporučený svátek	
		Mše sv. 8.00, 19.00	
Út	29. 9.	Svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů	
Pá	2. 10.	Památka sv. andělů strážných	
		20–21.30	Nikodémova noc.....kostel
Ne	4. 10.	27. neděle v mezidobí	
		16.00	Komentovaná prohlídka výstavy Diktatura versus nadějekostel

Co možná nevíš z historie života v kostele sv. Jakuba

Pro připomínku: v posledním červnovém čísle jsme skončili větou o předání kostela do rukou protestantů dne 8. května 1619.

Dlouho v nich však nezůstal. 8. února 1621 byl vrácen původnímu vyznání – jak je zapsáno ve farní matrice. Cituji: „Řízením všemocného Pána Boha byl chrám, řečený u sv. Jakuba, mocí vzat protestantům a vrácen nám, katolíkům odprávná.“

Náboženské zmatky doby zavinily hluboký úpadek mravní nejenom v lidu, nýbrž i v duchovenstvu. Zmatek byl tím větší, že u nás nebylo vhodných škol a učilišť pro vzdělání a výchovu katolického duchovenstva.

Kdo se chtěl stát knězem, musel se vzdělávat soukromě, nebo studovat na ka-lišnické universitě v Praze, či dokonce v cizině. I v klášterech, v nichž býval vždy značný počet kněží, zbyli jen 2–3 a kážeň nebyla skoro žádná.

Tak se za faráře ke sv. Jakubovi dostal Baltazar Arnold Kotzmann, který se stal knězem, když mu po sedmiletém manželství zemřela žena. O něm a jeho působnosti je i v městském archivu obsáhlý úřední spis. O slavné vánoční mši dal zpívat počátek evangelia sv. Matouše zpěvákům, ale její přednes přerušil, volaje hlasitě od ol-

táře: „Vy zlořečené potvory, jak to zpíváte, jste všichni nalití!“ Na to regenschori místo dalšího zpěvu odpověděl: „My nejsme žádné potvory, zpíváme, co máme zpívat. A ostatně evangelium mají zpívat kněží a ne my, ještě k tomu potvory!“ Farář ho ještě v ornátě chytil za límec, až mu ho utrhli. A nejen zpěvákům a kostelníkům Kotzmann nadával, nešetřil ani radního Trusiho a primátora Migla, když s nimi měl jednání. Podle jejich zapsaného líčení s nimi jednal hanebně a neslušně, nadávaje jim do kostelních zlodějí. Za to všechno dostal z místa výpověď.

Ano, i tyto skutečnosti patří k dějinám naší farnosti...

Pokračování přístě...
z kroniky vybrala **Jana Vytlačilová**

Chcete-li se také Vy podílet na přípravě Farního zpravodaje, můžete své příspěvky nebo náměty posílat elektronicky na adresu brno-jakub@dieceze.cz

Děkujeme Vám za spolupráci.

Špetka humoru od jáhna Josefa:

A je tu září a škola opět začíná...

Učitelka se otočí a začne křičet: „Kdo se to pořád otáčí?“

„Země!“ – odpoví Pepíček.

Učitelka se naštve: „Kdo to řekl?“

„Galileo Galilei,“ odpoví Pepíček.

* * *

Před písečkou:

„Doufám, že nikoho neuvidím opisovat!“

Z prostřední řady se ozve: „Taky doufáme.“

* * *

Táta říká dceři: „Jestli zítra dostaneš z té písemky horší známku, než jedničku, zapomeň, že jsem tvůj otec.“

Druhý den se otec ptá: „Tak co jsi dostala z té písemky?“

Dcera po chvíli odpoví: „A ty jsi kdo?“

* * *

„Paní, nebojte se, že vám ty děti z pískoviště utečou?“

„Neutečou, protože mimo pískoviště není Wi-Fi signál.“

* * *

Přijde Petr od zubaře a maminka se ho ptá:

„Tak co, Petře, bolí tě ještě ten zub?“

Petr odpoví: „To mamí neví, pan zubař si ho nechal u sebe.“

* * *